

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ГЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 33.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

У Београду 17 Марта.

Обнародовано е дакле Устроєнъ Трговачкогъ Одбора у Београду. Поделѣно е на 3 главе. Прва (§§. 1—9.) садржи обшта опредѣленя. У другой су одредбе о бираню чланова и замѣника' и трајноу нѣяни дужности (§§. 10.—27.). А трећа садржи одредбе о предсѣдателству, пероводителю и дѣловодству (§§. 28.—40.). Самъ пакъ текстъ Устроєня ово е:

„§. 1. У Београду, као главноу мѣсту трговачке раднѣ у Княжеству Срби, установљавасе еданъ Трговачкй Одборъ. Послѣ показаноу за неко време искуства Попечителство ће Финансиє учинити, ако за полезно судило буде, нуждне кораке, како бы се Трговачкй Одбори и по другимъ важнимъ трговачкимъ мѣстима отечества нашегъ установили. — § 2. Одборъ Трговачкй у Београду занимае се искључително пословима, односеимъ се на трговину и занате отечественне. Онъ ће бити органъ, одъ когъ ће Попечителство Финансиє потраживати мнѣнїе у предмету трговине и заната'. Онъ ће истомъ Попечителству предлагати и подносити жељѣ, клонеће се на олакшанѣ, поболшанѣ и развитакъ отечественне трговине и заната' и притицае истомъ Попечителству у помоћ, да оно може лакше постићи цѣль напредка трговине и заната' у отечеству. —

§ 3. Одборъ Трговачкй у Београду може потражити одъ Примирителны' Судова, да му поднесу извѣстїа о станю трговине и заната' мѣстны'. И зато писма, коя реченымъ Примирителнымъ Судовима писао и одъ нѣи' приимао буде, не подлеже плаћаню поштанске таксе. —

§ 4. Одборъ овај моћићесе употребити као Изборный Судїа, да пресуди спорне предмете трговине и заната', како се на то терајућесе стране сложе. — § 5. Време, кад', и случає, у којма ће се Одборъ Трговачкй у предмету трговине и заната' преслушати, опредѣлиће Попечителство Финансиє. — § 6. Одборъ Трговачкй у Београду састављенъ ће засаљ бити изъ 9. членова и толико замѣника', кой ће брой Попечителство Финансиє мѣни према потреби и обштемъ

интересу на 15. членова и толико замѣника' подићи. —

§ 7. Членови Одбора и замѣници могу бити трговци и занатлиє и они, кои у Београду не живе; али опетъ две трећине одъ нѣи' треба да буду у Београду стално живећи. — § 8. Членови Одбора и замѣници служе безплатежно. — § 9. Одборъ Трговачкй у Београду престає бити, кадъ бы сви членови и замѣници у еданпутъ оставку да ли, или кад' Попечителство Финансиє нареди, да се Одборъ тай укине. — § 10. Членови и замѣници Одбора могу бити урођени и прирођени Срби, кои подпуно уживаю сва права грађанска, кои су 28. година' найманѣ стари и кои трговину или занатъ найманѣ петъ година' раде. — § 11. Не могу бити членови Одбора они, надъ којма е етецьште отворено, кои своє повѣрителѣ измирилинису, кои су какву кривицу или преступлѣнѣ учинили, сбогъ когъ су осуђени были на затворъ найманѣ 3. мѣс. — § 12. Членови Одбора и замѣници нѣяни избираю се на 2. непрекидне године, есапећи одъ 1. Јануара сваке године. — § 13. Изабраный за члена и замѣника изборъ приимити мора; само дуготрајућа болестъ, велика старостъ и съ нѣомъ скопчана немоћ, или особити догађаи, могу узрокъ бити, да избраный изборъ не приими. — § 14. Тако исто, кадъ послѣ приимљноу избора членъ кой одбора или замѣникъ жели дужности те опроститисе, мора на то особито допуштењѣ добыти одъ Попечителства Финансиє. — § 15. Мѣсто оставноу члена Одбора заузима замѣникъ. — § 16. По свршетку двѣ године членови и замѣници, у дужности бывши, могу и опетъ за такве избрани бити. — § 17. Али у овоме случаю зависїе одъ вољѣ нѣяне, новый изборъ приимити или га одбацити. — § 18. Членова шесть и толико замѣника' (§ 7) избираеће у Београду надлежный Примирителный Судъ са обштинарима; а три члена и толико замѣника' Попечителство Финансиє одъ познаты' у отечеству трговаца. — § 19. Изборъ членова и замѣника' у Београду предузећесе у присутствїю едноу, одъ Попечителства Финансиє одређеноу повѣреника. Изборъ ће се извршити по относителномъ вышеству гласова. — § 20. Повѣреникъ Попечителства Финансиє извѣстиће писмено свакоу избраноу, да е избранъ; кой за два дана не преда писменно, да изборъ приимити и изъ кой' узрока' (§ 13) не може, сматрасе, да га е приимю. — §

Имена избранных членова и замѣнника повѣренникъ не поднети на увиѣнѣнъ Попечительства Финансiе. — § 22. Ако бы изборъ пао на какво лице, кое по §§ 10. и 11. не може быти избрано, Попечительство Финансiе огласиће га за неважећъ и наредити новъ изборъ за избране бывше га за неодобрене членове и замѣннике. — § 23. Пошто се $\frac{2}{3}$ членова (§ 7. и 18) у Бѣограду изберу и имена њипа (§ 21) Попечительству Финансiе на усмотрѣнѣ поднесу, Попечительство не Финансiе избрати $\frac{1}{3}$ членова и замѣнника изъ познаты у Отечеству трговаца (§ 18) за Одборъ Трговачкiй у Бѣограду, и изборъ тай посредствомъ надлежащъ властей избраннымъ на знанъ дати. — § 24. Одборъ не Трговачкiй почети засѣданiя држати кадъ Попечительство Финансiе данъ опредѣли. У засѣданiю овомъ наћи не се одређеный одъ Попечительства Финансiе повѣренникъ, кой не председательство повѣрити оному члену, кой буде годинама найстарiи. — § 25. Кадъ кой одъ $\frac{2}{3}$ у Бѣограду избранный членъ умре или збогъ важны узрока изступи, позваћесе на његово мѣсто онай замѣнникъ, кой е при избору найвыше гласова имао. — § 26. Кадъ пакъ умре или изъ важны узрока изступи еданъ одъ членова и замѣнника Попечительствомъ Финансiе избранны, исто не Попечительству бригу имати, да се прописанный брой поунити. — § 27. У оба пакъ предидућа случая овако допунително наименовани и поставлѣни испуњаваю ову дужность до нового избора. — § 28. Како се Одборъ установи (§ 24) избрати себи едного Предсѣдателя и едного Подпредсѣдателя. Изборъ едного и другога одъ овы подлежи одобренiю Попечительства Финансiе. — § 29. Попечительство не Финансiе одредити Одбору едного переводителя. — § 30. Предсѣдатель е законный заступникъ Одбора; онъ прiима и отвора писма, дошавша на одборъ; онъ подписуе писма, коя се одъ стране Одбора пишу; онъ нарећуе, како да се предмети у разсматранѣ Одбора узму; онъ позива замѣннике умѣсто членова, кои у засѣданiе доћи не могу; онъ е подъ одговоромъ, да се све прописно ради. — § 31. Засѣданiя одбора есу редовна и изванредна; прва се држе свакога мѣсеца еданпутъ, а друга, кадъ то Попечительство Финансiе или $\frac{2}{3}$ гласова захтѣваю. — § 32. При свакомъ засѣданiю узећесе предмети у разсмотрѣнѣ по израженомъ найпре программу, кой не Предсѣдатель съ переводителѣмъ сачинити и членовима и замѣнницима пре засѣданiя на њѣколико дана саобштити. — § 33. Заключена Одбора постаю коначна односительнымъ вышествомъ гласова; ако су гласови единаки, рѣшава гласъ Предсѣдательскъ, коiой се страни онъ придружiо буде. Заключенiя ова подносиће се Попечительству Финансiе на разсмотрѣнѣ, и ако бы мѣста имала, и на дальйй поступакъ, сама по себи никакве снаге и извршительности немаюћи. — § 34. Кадъ Попечительство Финансiе према важности предмета, о коима е рѣчь, на не за добро, да пошлѣ у засѣданiе Одбора едного нарочитогъ свога повѣренника, моћиће то чинити; повѣренникъ овай имаће право говорити, кадъ годъ захтѣ; али гласа при рѣшаваню нема. — § 35. Протоколъ засѣданiя водиће переводитель, кой не сви присутствующи подписати. Особито мнѣнiе дати слободно е сва-

комъ члену. — § 36. Протоколъ засѣданiя Одбора Трговачкога моћи не се посредствомъ Новина обнародовати; само кадъ Одборъ као Изборный Судiя предметъ рѣшава, протоколъ засѣданiя неће се явности предавати. — § 37. Какавъ не се поредакъ држати у засѣданiю Одбора, кадъ онъ као Изборный Судiя рѣшава, опредѣлиће се особитомъ уредбомъ. — § 38. Послennyй редъ при засѣданiяма одредиће самъ Одборъ, кой га може по потреби и преиначити; али све са знанѣмъ Попечительства Финансiе. — § 39. Примирительный Судъ вароши Бѣограда стараћесе, да се Одбору даде згодно мѣсто, гдѣ не засѣданiя држати и свое послове одправляти. — § 40. Одборъ не имати свой званичный печатъ.

Зачаръ 9. Марта.

До 6. ов. мес. било е овде право пролебно време, а сутраданъ дуне у еданъ ма кошава, коя е овде увекъ тако ладна, да велику ладноћу и снегъ натера. И доиста 7. ов. мес. у подне почне снегъ яко падати, праћенъ якимъ ветромъ. Садъ, кадъ ово пишемъ, већ су одъ онда 72 сата, а ветаръ iошъ нестает, и снегъ iошъ пада тако, да неда ока отворити, и већ е за 3 педля нападао. Збогъ тако зла времена затворена е сва чаршiя, и скоро нико се неусућуе изићи изъ куће. Варошъ наша изгледа садъ као да не е у Срби, него у Сибиру. Томе се, као у ово време, т. е. на Мученике = Младенце, чуде и найстарiи старци, и веле да непамяте да е iошъ икадъ тако било. Понајгоре е пакъ за овце и краве, ерѣ садъ се башъ найвыше ягнѣ и теле.

О Црной Гори.

Дальи вѣсти о преврату, покушаномъ противъ влады князя Данила (бр. 31.), нема за данасъ никакви. Тако ни о раднiи княжевой у Паризу ништа се даль нечуе. „Преса“ явля по допису едномъ изъ Париза одъ 11. ов. мес., да не његова Свѣтлость, пошто сврши што има у Паризу, ићи и у Лондонъ, а оданде и у Петербургъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Последнымъ поштомъ дошавше вѣсти являю да су 8. ов. мес. у Цариграду почети преговори о гвозденомъ путу, кой не водити на Дунавъ, али неће додирати княжество Србию. — Самикъ паша наименованъ е за министра школски, а Ахметъ-Вефикъ-ефендия правосудни дѣла. — Распра она збогъ пароброда, отишавшегъ къ черкеской обали (бр. 30.), iошъ не свршена. О комисii оной ништа се даль неспоминѣ. Г. Бутенѣвъ се, као што явля „Еядеп.“, у исто време разговорю и съ лордомъ Редклифомъ. Овай му е овако рекао: „Правительство мое непризнае никакво блокованѣ черкескога приморя, а по енглескимъ законима неможе се ни забранити никоiой лаћи съ енглескомъ заставомъ, да на томе приморю неводи трговину“. Мећутимъ паробродъ онай имао е и оружя и чебане и войске и едну кнiгопечатню и машине за кованѣ новаца. И кадъ е дошао подъ обалу, подвигивали су одъ радости планинци и Поляци, кои су већ били кодъ Черкеза.

Неапольска стваръ, као што смо већ явили (бр. 31.), на путу е да се изравна. Краль пристае да се питанѣ

оружаницама реши тако, да се ова оправа у Аргентинску Републику. То попуштањем огласио је лорд Палмерстон 9. окт. у парламенту за „почетак умерене владе у Неаполској, коју западне силе и траже.“

Ради *навибуришке ствари* држане су у Паризу већ четири конференције. Последња је била 14. окт. мес. Далје решаванје стоји за даљимъ некимъ наредбама, које изчекује швајцарски пуномоћникъ одъ саюза.

Већ је обнародованъ у Лондону краљичинъ прогласъ, којимъ се разпушта садашњи, а сазива други парламентъ. Садашњи парламентъ привремено ће радити јошъ до 18. Апр. — Изјашао је и други прогласъ, гди се шотскимъ перовима препоручује да изберу свои 16. представника за горњи домъ.

Изъ Париза јавља да је француски посланикъ кодъ енглескогъ двора, г. Персини, израдио, те је Енглеска усупила Француској гробъ Бонапартинъ на св. Ђени, заједно съ кућомъ гди је живио.

„Норвџ“ јавља да је Ферукъ-ханъ, пре него што ће отићи изъ Париза, имао преговоре съ посланицима аустријскимъ, прайскимъ, тошванскимъ и сардинскимъ о томе, да закључе трговачке уговоре. Ферукъ-ханъ је, кажу, опуномоћенъ закључити такве уговоре и са свима просвештенимъ европскимъ државама. Међутимъ сви ти уговори могу зато опетъ остати само на закључавану. Сајединѣне американске државе погађају се съ Персиомъ већ 10 година да закључе такавъ уговоръ, па јошъ га нису закључиле.

Најпосле о распри међу *Шпаньолсколз и Мексикансколз* јавља „Преса“ да је подъ управомъ кубанскогъ гувернера већ отишла експедиција, која ће, ако дође до морана, извести се на мексиканске обале и бомбардирати Веракруцъ.

Женидба безъ любви.

(к р а й)

Ј вамъ советуемъ, да одведете маркизу у другу собу, рекне ми онъ.

— Боже мой! заръ ће Валерия. . . .“

— Ньой је врло зло, има узпаленъ у мозгу . . . Ко зна шта јој је у глави? . . . Све је знањ за луду према овој страшној болести, које и знаци могу се само при параноји видети. Ми ћемо покушати нека средства; но признаемъ да је мала надежда да ћемо је изабавити. Зато васъ молимъ удалите маркизу; она неће моћи преживити своју унутру. А ја ћу остати овде.

Онъ оде у собу къ Валерин, сирота сестра моя лежала је већ у несвестици, но је ваљало однети такође у постелю. Кадъ ја прођемъ крозъ предњу собу, опазимъ слугу господъ Лас-Бермехасъ, кога је она послала питати за здрављемъ болестнице.

— Кажу госпођи да је маркиза и Валерия на смрти.

Како ћу описати страдања, у којима смо провели слѣдујућа четири дана! Бѣдна Валерия није више къ себи долазила, нити се будила изъ ужасногъ сна, који је све више и више лично на смртъ. У затворенимъ њенимъ очима није се могло видети суза, тѣло јој је било недвижно и безчувствено; нити јој је ватра, у којој се нала-

зила, причинјавала каквогъ бола. Ја самъ непрестано био у њној соби, исчекујући ма једну речцу или најманъ движења. Кадъ-што ми се чинило као да јој се устне мичу, и да произноси неке неразумителне речи, при чему самъ се ја одма нагињао надъ њу, и викао је, но она ми није одговарала.

Последњ ноћи ја самъ седио кодъ њѣне постелѣ; докторъ је ишао изъ њѣне собе у собу сестре мое, и обећа се да насъ неће оставити, докъ се обе ове болести ма на који начинъ не сврше.

Г. Докторе, рекнемъ ја њму плачући; заръ ви нећете моћи ни једну измеђ њи излечити? . . .

Ахъ, кадъ би сестра моя, у њенимъ годинама, при њѣномъ већ слабои здрављу морала умрети. . . . Ја знамъ да медицина не може удалити неизбѣжни часъ: но Валерия! . . . — Валерия! у седамнаестој својој години. Заръ је башъ ништа не може изабавити одъ смрти? Заръ нема никакве помоћи, којомъ би се могле укрепити свезе овогъ гасећегъ се живота.

— Оне су већ раскинуте! одговори жалостно докторъ: она се не може повратити; њѣна паметь, способностъ мислити, најблагороднија чувства, већ су је оставила. Каква дакле помоћ може јо изабавити одъ тогъ уништена; или ко је у стану пробудити је!

— Она нема не одговара; но може бити чује што ми говоримо; повикнемъ ја, пораженъ изненада некимъ уображенѣмъ. Докторъ сумнително мене главои. Ја уземъ свећу и приђемъ къ постелѣи. Бѣдна Валерия лежала је безъ чувства као окаменѣна; бѣле ручице њѣне биле су јој скрштене на грудма; глава јој је потонула на јастуку у средъ замршене косе; очи пола отворене: љгодице и устне покривене су биле некомъ плавомъ бледоћомъ.

— Валерио! повичемъ ја нагнувши се надъ њу: Валерио! Теобалдъ је дошао, онъ је овде и жели те видети.

При овомъ имену она не отвори очи, нитъ се макне, но на њенимъ љгодицама примѣтно буде неко тавно руменило.

— Валерио! повикнемъ опетъ ја: а љеле нашъ! дакле ти чуешъ? . . .

Она почне мицати рукама, и падне у страшно мучење; очи јој се отворе, и управљѣне буду право на мене, но она ме није познавала, и њѣно неједнако диванъ кадъ-што се са свимъ прекидало.

— Погледајте са ове стране, рекне ми докторъ придржавајући је. Ово ће васъ позорие сасвимъ убити. . .

Валерия се мало предигне, ухвати се обема рукама за главу и рекне сасвимъ јасно: *О, ја несретни!* . . . *Ја љубимъ васъ!* . . . *Једну васъ љубимъ!* . . .

Садъ текъ мени падне на умъ, да је она сирота била у оној соби, до које је врата стојало Теобалдъ кадъ се при поласку на испитъ господъ Лас-Бермехасъ къ њму приближила. *Ја несретни!* . . . *Ја љубимъ васъ.* . . . *Једну васъ љубимъ!* — повтори Валерия, ухвативши се обема рукама за косе, затимъ падне у постелю; очи јој се затворе и уста јој се престану мицати, ни суза ни туге. Сутра ујутру умре.

Сестра моя преживила е своју унуку само десетъ дана, и я останемъ на свету, после толикогодишнѣ среће, съ коіомъ смо се наслађавали у нашој до скоро благополучной фамилии. Я самъ затаю у срцу последнѣ речи, оне су биле страшанъ уворъ Теобалду; а я на нѣга нисамъ мрзио. На скоро затимъ оставимъ яовај предѣлъ, кои ме е опоминяо на тако горке несреће, и одемъ да лутуемъ у Италију. Теобалдъ ми е често писао, мени су била нѣнова писма приятна, еръ ми е онъ непрестано био мио. Мени се чинило да е онъ несрећанъ, но онъ ми ние нигда о томъ являо, већ у свима своима писмама изьявљивао ми е желю и намѣренѣ путовати по свету.

Пре две неделѣ вратио самъ се я у Паризъ, гди наново први путъ чуемъ за госпою Лас-Бермехасъ; она се удала за грофа Анатола Сен-Сервиена. Други данъ после могъ долазка одемъ я Теобалду. Жалостно е било видити како га е туга осушила и како се покварио! Ми смо се разговарали приятельски и я самъ га отечески тѣшио.

— Ахъ! я низки и презрени човекъ, говорно е онъ: я јоштъ непрестано любимъ ону женску.

— Е-ли могуће? повикнемъ я, та знате ли колико намъ е она зла починила? — Сузе груну изъ очию Теобалдови.

— У те проклете женске камено е срце; рекне онъ мени: О! да ви знате! . . . Она ме е питала надеждомъ, я самъ јо обожавао, и био нѣнъ робъ. . . Едномъ одкрие она мени сасвимъ равнодушно, да оће да пође за Анатола. . . Вѣрујте ми да самъ се я био унизио до тога, да самъ плакао као дете предъ нѣомъ, молио еи прекліяно за нѣну любовь, безъ кое я нисамъ живити могао; за нѣну руку, коју она ние тобож хтела дати безъ любви. „Бракъ безъ любви жалостно е лудило“ говорио самъ јој я, ви сте сами били тога миѣнѣя. У бракъ може се ступити само изъ любви. . . „Или изъ честолюбѣя“; одговори она ладнокрвно, и ово су биле последнѣ нѣне речи. Одъ тогъ доба я е више нисамъ видіо. . . нити љу е више видити.

— То е несрећа, коју ће време одъ васъ отерати; у срцу младогъ човека све съ временомъ изчезава, зато, еръ е предъ нѣимъ будућностъ съ новимъ радостима и жалостима. Сажаленя смо ми старци достойни, кадъ насъ зао судбине ударъ згоди, еръ се у будуће ничемъ немамо надати.

— Заръ ви мислите да се я нисамъ трудио ослободити се ове безумне страсти. Ни здрави разумъ, ни тврда воля нису могли побѣдити ово теженѣ, кое доводи мою сву душу, при самомъ единомъ о нѣој помислу, у највеће волненѣ, кое привлачи мене къ нѣној красоти, и нѣној пакленой ладной души. Ви видите да я јо добро познаемъ. О! кадъ би я само еданъ данъ могао овладати томъ женскомъ, заповѣдати јој да стрепи предъ мноомъ, да ме люби, или баръ да се претвара да ме люби! . . . О! я би безъ сожаленя дао мой животъ за то счастье!“

— Ви треба да идете путовати; рекнемъ му я.

— Я то и оћу, одговори вадећи пасошъ изъ гомиле свои хартия; Ево мой пасошъ; я идемъ у Шпанску.

— Да! оћу да ступимъ у Донъ Карлову службу, и потрудићу се да у првој битки погинемъ. Животъ е за мене тежко бreme; и я мислимъ да неби за мене, као што е за женску, умрети у младимъ годинама, била тако велика несрећа. . . после ће она може бити замномъ жалити, и совѣсть ће е гризти.

— Ахъ Теобалде! повичемъ я огорченъ нѣговомъ лудомъ страстѣ: како вамъ се судбина жестоко осветила за Валерию.

— Сирото анђелче! рекне онъ узданувши и дигнувши очи къ небу.

Я самъ се са сузама съ нѣимъ опростио, и онъ е јоче одпутовао.

М а л и н е.

(Сирота и тврдица.) Колико се годъ мисли да су сирота и тврдица далеко еданъ одъ другогъ, толико опетъ су они сасвимъ еднаки. Сирота човекъ сиротуе што нема, а тврдица што тако оће. Разлика дакле само е то, што е тврдица своевольно сирота.

(Женско срце) И у старо време било е, исто као и данасъ, срце женско наликъ на градъ, но само съ томъ разликомъ, што су се у старо време женске браниле тимъ градомъ, а данасъ осућую мушке у тай градъ на робіо.

П р в и ц е.

(Полюбацъ у руку) Има гди е обичай, те јоштъ и нужна учтивостъ, любити младе женске у руку. Такве полюбце цене тамошнѣ жене овако: Ко само люби у руку, а негледа да ли люби у голу руку или по рукавици, то е ветреникъ; ко натенани люби, лола; ко ватрено и стисне руку, јунакъ; ко и обалави руку, невоспитаница; ко само люби, а негледа или е лева или десна рука, — будала; а ко крадомъ и привуче къ себи руку, тай већ има едну любезну. Остае дакле да е само оно постојанъ полюбацъ, кадъ се да у зглавакъ одъ руке.

(Безазлено захтеванѣ.) Залюбљенъ младић еданъ отиде живописцу да га живописе за драгинъ именданъ. „Свега ме, вели, живописите као што есамъ; но само вратъ начините ми безъ мараме и подужи, како да ме драга може комотније загрлити.“

(Прводаница.) Млада девојка една испроси се за стара човека. Кадъ поћу на венчанѣ, а прводаница стане свимъ путемъ говорити и нѣој и нѣму: „Добро памтите да е мени име Петаръ.“ Нѣима падне у очи то непрестано опоминанѣ, па га запитаю зашто имъ то едначко говори. А онъ одговори: „Зато, вели, што ће ми после криво бити кадъ ми станете издевати име, па говорити да васъ е љаво, а не Петаръ саставио.“

(Рѣва препорука) Еданъ претваралица клео се лепотици едной да е тако яко у јо залюбљенъ, да нема ништа на свету, што онъ неби нѣ ради учинио „изъ свегъ срца“. На свашто, што би га годъ питала да ли би учинио, одговарао би онъ „изъ свегъ срца“. „А би ли ви желели“ — запита га она „да я умремъ?“ „Изъ свегъ срца“ одговори онъ пре него што е и саслушао што га пита.